

CHƯƠNG 08**Bạch Phong Công Chúa****T**

ên Tổng giám bưng chén trà dốc từ bình thứ nhất ra một ít thuốc bột màu hồng vào chén, lắc một chút cho tan rồi đưa cho Nhan Kiếm Huy bảo hẩn uống vào.

Tên hán tử không chút do dự uống một hơi cạn chén thuốc.

Chờ một lúc, Ngũ Thiên Khôi mới hỏi:

- Người thấy trong người thế nào?

Nhan Kiếm Huy đáp:

- Khỏi bấm Công Chúa, thuốc hạ cảm thấy nội phủ nóng ran...

Ngũ Thiên Khôi ra lệnh:

- Người thử đề khí xem!

Nhan Kiếm Huy đề khí vận công, mặt chợt tái đi, lo lắng nói:

- Bấm Tổng giám, chân khí từ đan điền không thể lên được.

Ngũ Thiên Khôi nói tiếp:

- Người thử vận hành huyết mạch xem có chỗ nào bị ngăn trở không?

Mặt Nhan Kiếm Huy càng tái nhợt:

- Bấm... huyết mạch lưu thông không được bình thường.

Bạch Phong Công Chúa chợt nói:

- Nhan Kiếm Huy!

Tên hán tử tỏ vẻ lo lắng nói:

- Công Chúa có gì sai bảo?

Bạch Phong Công Chúa nghiêm giọng:

- Người thử vận khí một lần thật chậm xem?

Nhan Kiếm Huy lúng túng nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Ngũ Thiên Khôi nói:

- Công Chúa hoài nghi người thực hiện không đúng, cần phải vận hành cho đầy đủ quy trình, biết chưa?

Nhan Kiếm Huy “ạ” một tiếng rồi theo tuần tự vận công.

Hàn Tùng Linh chăm chú quan sát thần sắc và cử chỉ tên này không rời mắt.

Một lúc sau, Nhan Kiếm Huy với vẻ mặt đau khổ nói:

- Bẩm Công Chúa, thuộc hạ không sao để khí được.

Bạch Phong Công Chúa xưa nay chưa tiếp xúc với ngoại giới nên không thể nhận ra điều gì bất thường, khoát tay nói:

- Ngũ Tổng Giám, cho hẩn uống giải dược vào đi.

Ngũ Thiên Khôi cúi người đáp:

- Tuân lệnh!

Nói xong dốc bình dược trắng lấy một viên dược hoàn màu lục to bằng hạt đậu đưa cho Nhan Kiếm Huy uống vào.

Qua một lúc, lão Tổng giám nói:

- Bây giờ người thử vận khí xem!

Nhan Kiếm Huy làm theo, lộ vẻ mừng rỡ nói:

- Thuộc hạ đã hồi phục như cũ rồi, huyết mạch tuần hoàn không có chỗ nào ngăn trở, chân khí tế tụ như thường.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Không ngờ chỉ một viên thuốc nhỏ mà có công hiệu như thế.

Ngũ Thiên Khôi cười nói:

- Lão nô đã nói không ảnh hưởng gì đâu mà! Bất cứ lúc nào Công Chúa muốn khôi phục công lực cho Hàn Tùng Linh cũng được. Thực tình ba vị tiền bối chỉ làm điều tốt cho hẩn thôi.

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Ta chấp nhận điều kiện của ba vị tiền bối đó.

- Đa tạ Công Chúa.

Bạch Phong Công Chúa chợt trầm ngâm nói:

- Nhưng còn việc này...

Ngũ Thiên Khôi vội hỏi:

- Công Chúa lo Hàn Tùng Linh không tới đây chú gì?

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Chính thế.

Thấy kế hoạch như vậy là cầm chắc thắng lợi chín phần, Ngũ Thiên Khôi tỏ ra rất tin tưởng nói:

- Lão nô cho rằng Hàn Tùng Linh không phải là người vong ân bội nghĩa đâu...

Bạch Phong Công Chúa lắc đầu nói:

- Nhưng ta có ân huệ gì đáng kể với Hàn Tùng Linh đâu?

Ngũ Thiên Khôi nghĩ thầm:

- Nha đầu người tưởng ta không biết bí mật của các người sao?

Nhưng hắn vẫn không biểu lộ ra, nói:

- Công Chúa cho phép hắn vào Âm Mộng Cốc, đó có phải là ân huệ nhỏ đâu? Lão nô nghĩ nhất định hắn sẽ tới đây biểu lộ sự tri ân.

- Nhưng ta không tin hắn sẽ đến.

- Vì sao Công Chúa nghĩ vậy?

- Ta không thể giải thích được vì sao. Có lẽ Hàn Tùng Linh cũng biết tới đây sẽ rất nguy hiểm.

Ngũ Thiên Khôi cười nói:

- Nhưng lão nô lại tin chắc rằng nhất định hắn sẽ tới.

- Vì sao người khẳng định như thế?

- Vì lão nô đã cho người giám sát mọi địa điểm trong Âm Mộng Cốc này. Chỉ cần hắn xuất hiện sẽ lập tức dẫn tới đây gặp Công Chúa. Mặt khác trước đây nửa canh giờ lão nô có nhận được tin Hàn Tùng Linh xuất hiện quanh khu vực này.

Bạch Phong Công Chúa buột miệng hỏi:

- Thế ư?

- Lão nô không dám nói dối.

- Vậy người cho rằng khi nào hấn sẽ tới đây?

Ngũ Thiên Khôi nói bằng giọng tin chắc:

- Nếu không phải đêm nay thì cũng là sáng mai thôi. Vì thời gian Hàn Tùng Linh ở lại trong Lãnh Đàm Cốc không quá bảy ngày.

Bạch Phong Công Chúa nghe nói đến Lãnh Đàm Cốc không khỏi chột dạ, nhìn tên Tổng giám hỏi:

- Người cũng biết việc hấn đến Lãnh Đàm Cốc?

Ngũ Thiên Khôi tránh ánh mắt của Công Chúa, gật đầu đáp:

- Có mấy tên đệ tử tới đó tình cờ gặp Hàn Tùng Linh, về báo lại với lão nô.

- Hấn tới Lãnh Đàm Cốc làm gì người có biết không?

Ngũ Thiên Khôi “hừ” một tiếng nghĩ thầm:

- Nha đầu người còn giả bộ trước mặt lão phu nữa, thật là...

Nhưng vẫn giữ giọng điềm nhiên đáp:

- Hình như hấn cần phải vượt qua được Sinh Tử Quan.

- Nhưng muốn tới đây, hấn cần phải qua Sinh Tử Quan, chẳng lẽ người thủ quan khẩu không ngăn chặn được thiếu niên này?

- Lão nô nghe tin lão nhân thủ giữ Sinh Tử Quan đã bị Hàn Tùng Linh giết chết.

Bạch Phong Công Chúa xua tay nói:

- Chuyện đó chẳng liên quan gì tới ta... Tóm lại người cho nhất định Hàn Tùng Linh sẽ tới đây?

Ngũ Thiên Khôi đáp:

- Cái đó thì lão nô có thể cam đoan. Hy vọng kế hoạch của chúng ta sẽ thành công mỹ mãn, nếu được như vậy hy vọng ba vị tiền bối sẽ dốc tận lực trợ giúp chúng ta.

Bạch Phong Công Chúa lạnh lùng nói:

- Người yên tâm, ta hứa ắt sẽ làm.

- Vậy lão nô xin cáo từ đây!

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Người đi đi, nhưng hãy nhanh chóng giải huyết cho Mai bà bà và bọn nha đầu.

Rồi nhìn Cẩm Tâm nói:

- Người tiến Ngũ Tổng Giám xuống dưới lầu rồi đưa Mai bà bà và Úc Lan tới đây.

Cẩm Tâm đáp:

-Tỳ nữ tuân lệnh!

Ngũ Thiên Khôi cung kính trao cả hai bình dược cho Công Chúa, cùng hai tên thuộc hạ hành lễ rồi theo Cẩm Tâm bước ra khỏi phòng.

Chờ chúng đi xong, Bạch Phong Công Chúa giao bình dược màu hồng cho một tên tử y thiếu nữ nói:

- Nguyệt Hoa, hãy cầm lấy bình này, khi nào Hàn công tử đến thì pha một ít dược tán vào trong chén trà cho công tử uống vào. Liều lượng bao nhiêu người thấy rồi chứ?

Nguyệt Hoa nhận bình, cúi người đáp:

- Tiểu tỳ biết rồi.

Trên cây tùng, Úc Liên nhìn Hàn Tùng Linh ngậm ngừng nói:

- Hàn công tử bây giờ... có định đến gặp Công Chúa nữa không?

Hàn Tùng Linh kiên nghị đáp:

- Đương nhiên có.

Úc Liên nhíu mày nói:

- Nhưng nếu... công tử không uống trà có pha độc dược ắt sẽ phát sinh hiểu lầm...

Hàn Tùng Linh đáp gọn:

- Tại hạ sẽ uống.

- Nhưng công tử đã thấy rằng uống thuốc vào sẽ làm mất đi công lực...

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Không chỉ mất đi công lực thôi đâu, loại độc dược đó có thể làm người ta chết trong nháy mắt!

Úc Liên nghi hoặc nói:

- Nhưng vừa rồi tên Nhan Kiếm Huy đã từng thể nghiệm có chết đâu?
- Rất đơn giản vì trước đó hắn đã uống thuốc giải.

Úc Liên lại hỏi:

- Hàn công tử, có thực dược hoàn màu trắng là thuốc giải không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không phải. Thực chất đó mới là thứ độc dược làm chết người.
- Tiểu nữ không hiểu...

Hàn Tùng Linh giải thích:

- Thứ thuốc bột màu hồng không làm chết người mà chỉ làm mất đi công lực, Nhan Kiếm Huy đã uống thuốc giải từ trước nên độc dược không sinh công hiệu gì, hắn chỉ giả bộ thể thối, vì Bạch Phong Công Chúa chưa có kinh nghiệm nên không phát hiện ra. Chính thứ dược hoàn màu trắng mới làm người ta chết trong nháy mắt, tại hạ đã thấy rõ hắn không uống viên thuốc đó.

Úc Liên hỏi:

- Chẳng lẽ chúng muốn giết công tử?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Đương nhiên!
- Nếu vậy thì tại sao công tử còn muốn gặp Công Chúa?

Hàn Tùng Linh nghiêm mặt hỏi lại:

- Bây giờ thì cô nương nhận ra tình hình của Công Chúa và các vị sẽ rất nghiêm trọng rồi chứ?

Úc Liên gật đầu:

- Vâng! Không ngờ Ngũ Thiên Khôi lại dám dối lừa Công Chúa.

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Vì thế tại hạ đã tới đây, thấy các vị gặp lâm nguy không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Hy vọng Công Chúa sẽ nhận rõ bộ mặt thật của sư đồ Ngũ Thiên Khôi. Cho dù Công Chúa có quyết ý giết tại hạ thì đó cũng là do số phận vậy!

Úc Liên cảm động hỏi:

- Công tử cũng quan tâm đến sự an nguy của Công Chúa như vậy sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Có thể cho là như vậy.

Úc Liên không giấu được sự mừng rỡ nói:

- Tiểu nữ rất mừng. Có lẽ chỉ có công tử mới xứng với Công Chúa thôi!

Hàn Tùng Linh chợt nghiêm mặt nói:

- Cô nương, có thể trong lòng người ta mến mộ một ai đó, nhưng chỉ đơn thuần là giữ trong lòng mình mà thôi.

Úc Liên nghi hoặc nói:

- Tiểu nữ còn chưa hiểu...

- Sau này cô nương sẽ hiểu. Đặc biệt khi tiếp xúc nhiều hơn với những người lãng tử trong giang hồ sẽ biết ý nghĩ và hành động của họ khi lúc nào cũng đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết.

- Chẳng lẽ công tử là một người như thế?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Úc Liên hỏi thêm một câu:

- Chẳng lẽ một người ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy thì không thể yêu được hay sao?

- Tốt nhất là không. Vì như thế sẽ không mang đến điều gì tốt lành, trái lại còn mang đau thương cho bản thân và người khác.

- Nếu Công Chúa cũng yêu công tử và sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả thì sao?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Đó chỉ là cô nương giả sử như vậy mà thôi?

Úc Liên đáp:

- Căn cứ vào mấy ngày qua tâm tính của Công Chúa có nhiều thay đổi, tiểu nữ cho rằng điều đó rất có khả năng. Trong trường hợp đó thì công tử thế nào?

- Cho dù như vậy thì tại hạ vẫn không thể tiếp thu thịnh tình.

Úc Liên ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ Công Chúa bày tỏ tình cảm, công tử vẫn nhất quyết bỏ đi?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai!
- Công tử nữ nhân tâm làm thế sao?
- Bởi vì làm như thế tốt hơn.
- Công tử...

Hàn Tùng Linh xua tay nói:

- Cô nương, đó chỉ là giả thuyết thôi. Rồi cô nương sẽ thấy, chuyện như thế sẽ không xảy ra đâu. Thậm chí còn trái với suy đoán của cô nương...

Chàng nói xong đưa chiếc hộp cho Úc Liên nói:

- Bây giờ tại hạ khẩn cầu cô nương cầm giúp vật này đưa cho Công Chúa. Vật này không những thay thế cho Đại Hoàn đan mà còn có thể giúp Công Chúa thoát khỏi sự khống chế của Ngũ Thiên Khôi. Sau khi tại hạ đi khỏi, hãy làm sao cho Công Chúa uống vào ngay.

Úc Liên hỏi:

- Công tử, thần dược đó tác dụng gì?

- Đó là Thiên Niên Chu Quả, bảo vật mà người trong giang hồ ai ai cũng muốn có. Chẳng những nó có công dụng chữa độc, trị thương mà còn làm cho người ta tăng thêm công lực rất nhiều. Chỉ xin cô nương đừng nói gì cho Công Chúa biết cả. Tốt nhất là vắt lấy nước pha vào trà cho Công Chúa uống.

Úc Liên cảm kích nói:

- Tiểu nữ có nghe đến loại thánh dược này. Vì sao vật quý báu như vậy mà công tử không giữ cho mình?

- Tại hạ không cần bằng Công Chúa. Có thể nhờ thế mà Công Chúa thắng được Ngũ Thiên Khôi. Hơn nữa Công Chúa đã nhường Đại Hoàn đan cho tại hạ, coi như đây là vật trao đổi thôi.

Tới đó đưa chiếc hộp cho Úc Liên nói thêm:

- Việc này không chỉ vì Âm Mộng Cốc, vì Công Chúa mà còn vì bản thân Hàn mỗ nữa. Chúng ta đi thôi!

Dứt lời buông mình đáp nhẹ xuống mặt tuyết.

Úc Liên còn muốn nói gì nhưng thấy chàng đã nhảy xuống đành cất kỹ chiếc hộp vào túi rồi để một hơi chân khí đáp xuống theo.

Hai người đi thẳng tới biệt lâu, Hàn Tùng Linh cố tình bước nặng chân một chút.

Vừa đến cầu thang thì một tử y thiếu nữ chạy xuống hỏi:

- Ai?

Úc Liên nói:

- Nguyệt Hoa, tử tử đây. Hãy lên báo với Công Chúa có Hàn công tử có việc cần yết kiến.

Nguyệt Hoa nhận ra Úc Liên, lướt mắt nhìn qua Hàn Tùng Linh nhưng không nói gì, chạy nhanh lên, lát sau quay lại nói:

- Hàn công tử lên đi! Công Chúa có lời mời.

Úc Liên dẫn chàng bước lên cầu thang, qua một đoạn hành lang dừng lại trước căn phòng khác, có ánh đèn rất sáng.

Cửa phòng mở ra, tiếng Bạch Phong Công Chúa vọng ra:

- Mời Hàn công tử vào đi!

Đây không phải là thư phòng của Công Chúa mà là một gian tiểu sảnh, rộng hơn nhiều, giữa phòng đặt một bộ bàn bát tiên.

Bạch Phong Công Chúa đứng bên bàn, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Rất hân hạnh được đón tiếp Hàn công tử đại giá quan lâm.

Rồi chỉ tay mời khách.

- Công tử ngồi xuống đi!

Hàn Tùng Linh chấp tay hành lễ rồi điềm nhiên ngồi xuống.

Bạch Phong Công Chúa mở lời:

- Trước hết xin chúc mừng công tử vượt qua Sinh Tử Quan. Hàn công tử đêm khuya giá lâm, không biết có quý sự gì?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ đến nói lời đa tạ với Công Chúa ...

Vừa lúc đó thì Nguyệt Hoa bưng mâm trà tới, đặt trước mặt Công Chúa và Hàn Tùng Linh hai chén trà đã rót sẵn nhưng còn bốc hơi nóng hổi.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Bên ngoài băng giá, trời về khuya rất lạnh. Xin Hàn công tử uống chén trà cho ấm bụng rồi có chuyện gì sẽ nói sau.

Hàn Tùng Linh không khách khí gì cười đáp:

- Đa tạ Công Chúa.

Rồi không chút do dự bưng chén trà uống một hơi hết nửa chén!

Úc Liên không ngờ chàng đã nói là làm không sợ hậu quả, đưa mắt nhìn chàng đầy lo lắng.

Vừa uống xong chén trà, sắc mặt Hàn Tùng Linh biến đổi dần, đang hồng hào chuyển sang tái nhợt!

Bạch Phong Công Chúa vốn đã biết trước tình hình nhưng thấy Hàn Tùng Linh như vậy cũng biến sắc.

Chàng thản nhiên nói:

- Tuy chỉ là một chén trà, nhưng tại hạ xin bày tỏ lòng cảm kích.

Thấy mặt chàng tái nhợt đi một cách rất đáng sợ, Úc Liên không nén nổi, thốt lên:

- Công tử... thuốc này...

Bạch Phong Công Chúa ngắt lời:

- Hàn công tử, tôi biết mình không nên làm thế. Bây giờ không biết giải thích thế nào, chỉ xin công tử tin tưởng Bạch Phong không đến nỗi xấu xa tàn nhẫn như công tử đang nghĩ đâu!

Úc Liên nói:

- Tỳ nữ biết nỗi khổ tâm của Công Chúa, cả Hàn công tử cũng biết, không cần giải thích đâu...

Bạch Phong Công Chúa nói:

-Hàn công tử, Bạch Phong chỉ muốn công tử cùng chúng ta về cố quốc thôi. Tới đó mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Hàn Tùng Linh không có chút biểu cảm gì, lãnh đạm nói:

- Bây giờ dù muốn hay không thì tại hạ đành chấp nhận mọi sự bày bố, Công Chúa thỏa mãn rồi chứ?

Bạch Phong Công Chúa u uẩn nói:

- Sau này tôi sẽ báo đáp cho công tử.

Nàng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hàn Tùng Linh, nói tiếp:

- Nhất định như thế! Tôi sẽ đưa hết khả năng của mình để báo đáp cho công tử.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi:

- Máy tiếng “đưa hết khả năng” của Công Chúa là những gì rất trừu tượng.

Bạch Phong Công Chúa đăm đăm nhìn vào mặt chàng, lấy giọng nghiêm trang đáp:

- Đó là những gì mình có thể, bao hàm cả bản thân tôi trong đó!

Úc Liên nghe câu ấy, tuy đã có dự đoán từ trước nhưng vẫn sững sốt, không ngờ Công Chúa lại nói điều đó trước mặt mọi người. Còn ba tên tỳ nữ thì há hốc mồm miệng nhìn chủ nhân, không ngờ Công Chúa lại dám hứa trao thân cho một thiếu niên mới gặp lần đầu mà thậm chí song phương không hề có tình cảm gì với nhau...

Tuy điều đó cũng làm Hàn Tùng Linh cảm thấy bất ngờ nhưng chàng đón nhận nó một cách bình thản nhất trong số những người trong phòng, cũng lấy giọng nghiêm trang đáp:

- Công Chúa không thấy như vậy là trả giá quá đắt sao? Hàn Tùng Linh chẳng qua là một tên lãng tử giang hồ, kẻ sống tha hương không người thân thích...

Bạch Phong Công Chúa mỉm môi cười thê lương đáp:

- Hàn công tử. Thiết nghĩ rằng cho dù như thế thì vẫn chưa đủ làm tôi đỡ day dứt vì những gì đã làm đối với công tử.

Hàn Tùng Linh rời mắt khỏi gương mặt kiêu diễm của Bạch Phong Công Chúa nhìn con chim anh vũ vừa sà xuống đậu trên cửa sổ, đều giọng nói:

- Nếu như tối nay Hàn Tùng Linh chết ở đây thì Công Chúa có coi như đạt được mục đích của mình không?

Bạch Phong Công Chúa lộ vẻ lo lắng nói:

-Tôi không giết công tử, làm sao mà chết được?

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Trong trường hợp đó, Công Chúa coi như hoàn thành nghĩa vụ của mình, không cần báo đáp gì nữa!

Bạch Phong Công Chúa mặt tái đi, lạnh lùng nói:

- Hàn công tử, Bạch Phong tuy là người lạc phách chốn tha hương nhưng chưa đến nỗi dùng thủ đoạn hèn hạ để lừa người khác.

- Hàn Tùng Linh không nghĩ rằng Công Chúa có ý lừa mình.

- Nếu vậy thì công tử cứ tin Bạch Phong đã nói ra tất sẽ thực hiện.

Hàn Tùng Linh lại nhìn nàng nói:

- Tại hạ xin mạo muội nói ra một lời nhận xét, có thể làm cho Công Chúa tự ái nhưng điều đó rất cần thiết...

Bạch Phong Công Chúa buột miệng hỏi:

- Nhận xét thế nào?

- Công Chúa rất thuần hậu, dễ tin người.

Quả nhiên Bạch Phong Công Chúa nổi cơn tự ái, danh giọng nói:

- Hàn Tùng Linh, người không hề lớn tuổi hơn ta, nói thế không thấy là kiêu ngạo quá hay sao?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Phải. Tại hạ không nhiều tuổi hơn Công Chúa, đáng lẽ không đủ tư cách nhận xét. Nhưng tại hạ đã tiếp xúc với nhiều người hơn, nếm trải cảnh hung hiểm trên giang hồ nhiều hơn và cũng đã từng sa vào mưu mô cạm bẫy của bọn tà ác nhiều hơn. Mặt khác hoàn cảnh của Công Chúa hiện tại rất nguy hiểm nên mới mạo muội đưa ra lời nhận xét đó...

Bạch Phong Công Chúa lạnh lùng hỏi:

- Theo ý công tử thì tôi cũng nên làm như công tử không nên tin vào ai cả?

- Đương nhiên không hoàn toàn như thế.

- Chúng tôi công tử không tin vào lời tôi?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Đối với bản thân Công Chúa thì rất đáng tin.

Giọng điệu của Công Chúa có phần dịu lại:

- Nếu như vậy thì công tử nên yên tâm rằng tất cả những gì tôi vừa nói đều sẽ được thực hiện.

- Công Chúa, những việc đó thì tại hạ cho rằng không có khả năng đâu!

Bạch Phong Công Chúa không đoán ra đối phương đang nghĩ gì, nhú mày nói:

- Tôi không hiểu vì sao những lời của công tử lại mâu thuẫn như thế? Xin hãy giải thích rõ hơn xem?

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đáp:

- Có lẽ không cần giải thích đâu. Tại hạ muốn chứng minh bằng thực tế.

Bạch Phong Công Chúa gật đầu nói:

- Nếu vậy thì rất tốt! Nhưng chẳng hay công tử chứng minh như thế nào?

Hàn Tùng Linh chột nghiêm giọng nói:

- Công Chúa có thể cho tại hạ một nửa viên thuốc giải dược của Bách Nhật Tán Công không?

Bạch Phong Công Chúa mặt biến sắc, run giọng nói:

- Làm sao người biết...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Tại hạ sẽ không giải độc cho mình đâu mà chỉ muốn chứng minh cho Công Chúa biết một sự thực...

- Sự thực gì?

- Thực tế loại dược hoàn màu đen trong chiếc bình trắng không phải là giải dược.

Bạch Phong Công Chúa mặt càng tái đi hỏi:

- Chẳng lẽ người đã biết rõ mọi việc hay sao?

Hàn Tùng Linh bình thản gật đầu:

- Không sai.

Bạch Phong Công Chúa dần dần trấn tĩnh lại nói:

- Tôi không hiểu sao công tử biết trong chén trà có Bách Nhật Tán Công mà vẫn uống?

- Rất đơn giản. Vì tại hạ muốn làm trái ý nguyện của Công Chúa.

Ba tên tử y tỳ nữ lòng đầy ngạc nhiên, hết nhìn vị thiếu niên tuấn tú kỳ quái lại nhìn sang chủ nhân.

Bạch Phong Công Chúa trầm ngâm một lúc rồi đưa bình giải dược ra nói:

- Thôi dược, công tử chứng minh xem.

Hàn Tùng Linh ung dung dốc bình lấy ra một viên thuốc màu đen bẻ lấy nửa viên rồi bỏ vào bình đậy lại đem trả cho Bạch Phong Công Chúa, sau đó bỏ nửa viên thuốc vào chén trà mà mình uống dở.

Mọi người chăm chú nhìn vào, chỉ thấy nước trong chén trà sôi xèo xèo, bốc lên làn khói đen.

Hàn Tùng Linh đổ chén nước xuống sàn, lập tức mảnh ván sàn nổ đom đóp thủng mấy lỗ sâu tới hai tấc, khói bốc lên khét lẹt!

Bạch Phong Công Chúa và Úc Liên cùng ba tên tỳ nữ thấy vậy mà biến sắc.

Một lúc sau, Công Chúa có phần trấn tĩnh lại nói:

- Hàn công tử, tôi không biết phải nói thế nào...

Hàn Tùng Linh ôn tồn nói:

- Tại hạ không trách gì Công Chúa, chỉ muốn chứng minh rằng không nên quá tin người.

Bạch Phong Công Chúa phẫn hận nói:

- Vì sao Ngũ Thiên Khôi dám lừa ta chứ?

- Công Chúa, ba vị tiền bối võ lâm mà Ngũ Thiên Khôi nói chính là Tam Phật Đài, cừu nhân của Hàn Tùng Linh. Vì thế mục đích của chúng là giết tại hạ cho bằng được.

Bạch Phong Công Chúa cất giọng thâm lương nói:

- Hẳn biết tôi không muốn giết Hàn công tử nên bố trí âm mưu này hại công tử. Xem ra Âm Mộng Cốc này đã nằm trong sự khống chế của sư đồ Ngũ Thiên Khôi rồi!

Nói xong mở nắp bình dược ra...

Hàn Tùng Linh đưa mắt ra hiệu cho Úc Liên rồi nói:

- Công Chúa định làm gì thế?

Bạch Phong Công Chúa vừa dốc bình thì bị Úc Liên giằng lấy, tức giận quát:

- Người muốn làm gì?

Úc Liên vội quỳ xuống:

- Công Chúa ...

Hàn Tùng Linh nói:

- Xin Công Chúa đừng tự mình thực hiện độc kế của đối phương.

- Chỉ bằng cách ấy tôi mới có thể tự mình oan cho mình. Mặt khác dù có chết đi thì đối với tôi cũng là sự giải thoát, vĩnh viễn không phải sống trong cảnh khổ đau cô độc này.

Hàn Tùng Linh nói:

- Minh oan thì không cần, vì tại hạ không chút hoài nghi Công Chúa có ý làm hại mình. Còn việc giải thoát, làm sao Công Chúa nghĩ rằng ở thế giới khác bớt được sự khổ đau cô độc?

Bạch Phong Công Chúa nghiêm nghị nói:

- Ít ra ở đó còn có công tử.

Hàn Tùng Linh nghe nói ngẩn người ra.

Câu đó bày tỏ nội tâm quá lộ liễu chẳng khó gì mà không nhận ra, điều khiến mọi người sửng sốt là nàng nói câu đó ra hoàn toàn nghiêm túc, không chút ngại ngùng.

Một lúc sau, chàng cố nén xúc động nói:

- Tại hạ vẫn thấy rằng Công Chúa làm như thế là không thỏa đáng. Nhất định sau này sẽ hối hận.

- Tôi lại cho rằng mình không có mục đích và lý do gì để sống tiếp nữa!

Nói xong quay sang Úc Liên ra lệnh:

- Đưa bình độc dược cho ta!

Giọng Úc Liên run lên:

- Công Chúa! Tiểu tỳ không thể! Cho dù phải chết...

Bạch Phong Công Chúa ngắt lời, lạnh giọng nói:

- Người có chịu đưa không?

Hàn Tùng Linh nói:

- Xin Công Chúa hãy nghĩ đến mọi người, nhất là đừng để đối phương đắc ý.

Bạch Phong Công Chúa lắc đầu nói:

- Một người đã quyết ý tự tận sẽ không ai ngăn cản được.

- Chẳng lẽ Công Chúa không nghĩ đến những người thân cận của mình? Công Chúa còn sống, họ còn hy vọng được bảo vệ. Nếu Công Chúa chết đi, mọi người sẽ rơi vào nanh vuốt của bọn phỉ đồ như Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương, Nhan Kiếm Huy, hậu quả sẽ ra sao?

Bạch Phong Công Chúa nghe nói thế trở nên do dự.

Hàn Tùng Linh còn định thuyết phục nữa thì chợt từ cầu thang vang lên tiếng bước chân.

Mọi người kinh hãi nhìn ra, thấy Cẩm Tâm bế một lão phụ nhân toàn thân đẫm máu chạy vào, theo sau còn có Úc Lan mình đầy thương tích, vừa vào cửa phòng thì khụy xuống.

Úc Liên vội chạy tới đỡ lấy.

Bạch Phong Công Chúa run giọng hỏi:

- Cẩm Tâm, chuyện gì thế? Mai bà bà làm sao mà bị thương?

Cẩm Tâm nói:

- Công Chúa, Ngũ Tổng Giám quả nhiên làm phản rồi!

Nguyệt Hoa vội chạy đi lấy chiếu và gối tới trải xuống sàn cho Cẩm Tâm đặt Mai bà bà xuống.

Úc Liên cũng dìu Úc Lan ngồi xuống ghế. Cô ta thều thào nói:

- Thử thử không sao, mau cứu chữa cho Mai bà bà!

Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Ai đã thương Mai bà bà? Có phải là Ngũ Thiên Khôi hạ thủ không?

Úc Lan đáp:

- Ngũ Thiên Khôi không lộ diện, xuất thủ là một lão đầu tự xưng là Phi Bạt Thần.

Bạch Phong Công Chúa cúi xuống bắt mạch cho lão phụ nhân, nước mắt chợt trào ra, lo lắng hỏi:

- Mai bà bà... thấy trong người thế nào?

Mai bà bà cười thảm đáp:

- Công Chúa đừng khóc! Lão thân đã bảy mươi tuổi, chết cũng đáng rồi. Chỉ ân hận một điều là phải xa Công Chúa trong hoàn cảnh nguy cấp này.

Bạch Phong Công Chúa nấc lên:

- Mai bà bà không thể chết được! Xin đừng bỏ hài nhi!

Mai bà bà thảm giọng nói:

- Ông trời còn có mắt không? Làm sao không trừng trị kẻ bất lương vì danh lợi mà bán đứng chủ nhân, một hài nữ đáng thương lưu vong nơi đất khách, không người thân thích?

Hàn Tùng Linh chợt nghiêng răng nói:

- Tuy trời xanh không có mắt nhưng xưa nay không có kẻ gian ác nào thoát khỏi sự báo ứng của thế nhân đâu!

Mặt chàng tuy vẫn còn tái nhợt nhưng thanh âm vang lên sang sảng dội vào tâm linh mọi người.

Mai bà bà nghe nói nhìn sang, mắt chợt lóe lên tia hy vọng nhìn sang Úc Liên hỏi:

- Hàn công tử đã về rồi sao?

Cô ta gật đầu đáp:

- Đúng thế, bà bà, Hàn công tử mới từ Lãnh Đàm Cốc tới đây.

Hàn Tùng Linh bước lại gần Mai bà bà xem qua mạch tượng xong lấy trong túi một bình nhỏ dốc ra hai viên dược hoàn màu tím nói:

- Bà bà. Có thể linh dược này không thể cứu mạng nhưng còn có thể duy trì được một thời gian.

Nguyệt Hoa vội mang tới một chén trà. Hàn Tùng Linh đưa hai viên dược hoàn cho cô ta.

Mai bà bà nhìn viên thuốc màu tím trên tay Nguyệt Hoa nói:

- Tử Linh Chi tuy là thánh dược nhưng không cứu được mạng lão nhân đâu. Hàn công tử giữ lấy mà dùng!

Hàn Tùng Linh nói:

- Có người nào thấy bệnh không trị mà giữ lại cho mình? Hơn nữa trong người vẫn bồi vẫn còn, bà bà hãy nhanh chóng uống vào đi!

Nguyệt Hoa bóp vụn hai viên thuốc hòa vào chén nước trà ghé vào miệng Mai bà bà cho bà ta uống.

Uống xong, thần sắc Mai bà bà đỡ ra ngay, ánh mắt cũng sáng hơn, nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn công tử, bấy lâu nay thấy sư đồ Ngũ Thiên Khôi lừa dối Công Chúa, tất cả ở Âm Mộng Cốc này đều đã biến đổi cả rồi, thế mà chúng ta không biết gì. Bọn chúng đã phản bội Công Chúa, chẳng những không còn hy vọng hồi quốc mà đối với bản thân Công Chúa cũng khó an toàn...

Hàn Tùng Linh trở lại ngồi vào ghế nhìn ra cửa nhưng không nói gì.

Vừa lúc ấy từ hành lang vang vào giọng nói của Ngũ Thiên Khôi:

- Mai bà bà nói rất đúng!

Trừ Hàn Tùng Linh vẫn giữ được sắc thái bình thường, tất cả những người còn lại trong phòng nghe nói đều biến sắc.

Sau những gì đã xảy ra thì việc Ngũ Thiên Khôi xuất hiện không có gì bất ngờ, nhưng không ai nghĩ hẳn tới nhanh như thế.

Lát sau tên Tổng giám dẫn theo hai tên thuộc hạ trước đây, trong đó có Nhan Kiếm Huy bước vào, dáng vẻ dương dương tự đắc tựa hồ như cả Âm Mộng Cốc này đã nằm trong tay mình.

Hàn Tùng Linh ngồi điềm nhiên trên ghế, mặt tái nhợt, nhìn Ngũ Thiên Khôi nói:

- Có phải vì tại hạ và Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm mà tôn giá tới đây không?

Ngũ Thiên Khôi cười “hô hô” nói:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu nghĩ rằng bảo vật thần dược trong thiên hạ không thể dùng cho kẻ sắp xuống mộ!

Nói xong bất thần vung tay phát ra một cuồng kinh lực, ngoại trừ Mai bà bà nằm dưới sàn và Hàn Tùng Linh vẫn ngồi trên ghế, tất cả những người còn lại đều ngã nhào xuống!

Chỉ một chiêu này đủ thấy nội công của tên Tổng giám thật kinh nhân, chúng tử dáng bộ dương dương tự đắc của hắn không phải là không có căn cứ.

Bây giờ Hàn Tùng Linh đã bị phế công lực, những ai trung thành với Công Chúa đều bị khống chế huyết đạo, chẳng phải toàn bộ Âm Mộng Cốc đã nằm trong tay hắn là gì?

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Như vậy là tôn giá đã toàn thắng rồi!

Ngũ Thiên Khôi chăm chăm nhìn vào mặt Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người không cảm thấy bất ngờ hay sao?

- Với tại hạ thì hành động của tôn giá không có gì là bất ngờ cả.

Ngũ Thiên Khôi nhìn kỹ thần sắc của chàng lần nữa tỏ vẻ yên tâm nói:

- Dù bất ngờ hay không thì chỉ sau khoảnh khắc nữa người chỉ còn là cái xác không hồn mà thôi.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tam Phật Đài rất quan tâm đến thi thể của tại hạ, đúng không?

Ngũ Thiên Khôi thẳng thắn thừa nhận:

- Không sai.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Nhưng chưa phải là duy nhất?

Ngũ Thiên Khôi cười “hô hô” nói:

- Tiểu tử! Đó chỉ mới là suy đoán mà thôi. Đối với lão phu ngoài tính mạng người còn có thứ khác quan trọng không kém!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Ngũ Thiên Khôi! Người phản bội chủ nhân, đem một thiếu nữ hết mực tin tưởng vào mình dâng cho nhi tử của một tên trong Tam Phật Đài làm lễ vật tiến thân, bây giờ còn lấy hãnh diện về việc đó hay sao?

Bạch Phong Công Chúa tuy bị điểm huyết đạo không cử động, cũng không nói được nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, nghe câu ấy mặt chợt tái đi.

Ngũ Thiên Khôi không phản bác, thản nhiên nói:

- Hàn Tùng Linh, người có thừa nhận rằng vị Công Chúa này là quốc sắc thiên hương, trong thiên hạ khó ai sánh nổi không?

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Tại hạ hoàn toàn tán đồng với nhận xét đó. Nhưng điều đó chỉ làm nổi bật thêm hành động ti tiện, lòng dạ ác độc và lương tâm hắc ám của một tên phản chủ như ngươi mà thôi!

Ngũ Thiên Khôi trơ tráo nói:

- Sao lại không có lương tâm? Lão phu nghĩ Công Chúa phải lòng ngươi, đó là hành động đại khờ thiếu cân nhắc của một hài nữ. Vì thế lão phu sẽ khắc phục khiếm khuyết này. Chỉ chốc lát nữa thôi thậm chí hình hài của ngươi cũng không còn, mà cho dù không như thế thì một mình ngươi đối địch với hàng ngàn cao thủ, mỗi bước đi đều gặp họa sát thân, trước sau gì cũng phơi thây chốn hoang sơn này mà thôi, thắm vào đâu so với Dịch công tử?

Lão cười hắc hắc nói thêm:

- Công Chúa có được người trượng phu tốt, còn lão phu thì có quyền cao chức trọng, vinh hoa phú quý, cả hai đều hưởng lợi sao không làm?

Lúc này Bạch Phong Công Chúa có khát vọng được đánh vỡ miệng tên phản bội đó, nhưng chỉ đành nghiến răng nắm bắt lực, nghĩ thầm:

- Mình ngu ngốc đến nỗi phải chịu nỗi nhục này đã đành, còn làm hại cho Hàn công tử nữa...

Hàn Tùng Linh vẫn ngồi nguyên, lạnh lùng nói:

- Lão thất phu! Chỉ sợ ngươi không bao giờ đạt được ảo vọng đó đâu!

Ngũ Thiên Khôi trừng mắt hỏi:

- Làm sao ngươi dám khẳng định như thế?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Vì ngươi không thể gặp bất cứ tên nào trong Tam Phật Đài nữa, và số phận chúng cũng sắp chấm dứt rồi!

Ngũ Thiên Khôi cười nhạt hỏi:

- Bằng bản lĩnh của một kẻ bị phế công lực như ngươi?

- Có lẽ ngươi đã nhầm lẫn. Chính vì vậy mà Tam Phật Đài đã phái ngươi tới đây, bởi vì chúng không tin ngươi!

Ngũ Thiên Khôi ngẩn ra một lúc rồi nói:

- Người đoán không sai! Nhưng họ phái người tới đây là thừa. Bởi vì trên thực tế lão phu đã hoàn thành nhiệm vụ! Bây giờ thì lão phu cho người câu trả lời...

Tới đó nhìn hai tên thuộc hạ ra lệnh:

- Nhan Kiếm Huy! Trước tiên chặt tứ chi hắn!

Tên hán tử cúi mình đáp:

- Đệ tử tuân lệnh!

Nói xong rút kiếm xông tới, trước tiên vung tả chưởng lên nói:

- Tiểu tử! Để lão gia khỏi mất sức lực, trước hết muốn người đừng cử động, giương mắt nhìn từng bộ phận trên cơ thể rời khỏi người mình!

Dứt lời xuất chỉ điểm ra...

Bạch Phong Công Chúa rên lên một tiếng, nhắm mắt lại để khỏi chứng kiến cảnh tượng tang thương do hành động ngu ngốc của mình.

Vừa lúc đó thì vang lên một tiếng rú thảm và tiếng thân người đổ xuống.

Chợt nghe Mai bà bà cười nói:

- Ha ha! Báo ứng! Đó là báo ứng dành cho lũ súc sinh trời đánh các người! Ngũ Thiên Khôi! Người còn chịu hậu quả khốc liệt hơn!

Bạch Phong Công Chúa nghe nói mở mắt ra, trong lòng vô cùng sửng sốt, chùng như không tin điều mình đang chứng kiến là thật.

Hàn Tùng Linh đã đứng lên, sắc mặt hồng nhuận trở lại, còn Nhan Kiếm Huy nằm lăn ra giữa sàn, tay phải đánh rơi mất kiếm, cánh tay trái bị đánh nát nhừ, mặt tái nhợt như sáp đang cố sức đứng lên.

Hàn Tùng Linh nhìn Ngũ Thiên Khôi nói:

- Lão thất phu! Bây giờ thì đến lượt hạng súc sinh bán chúa cầu vinh người đền tội!

Ngũ Thiên Khôi lùi lại một bước hỏi:

- Hàn Tùng Linh! Chẳng lẽ ngươi lừa dối Công Chúa không uống độc dược?

Hàn Tùng Linh lấy ra một viên dược hoàn màu tím.

Ngũ Thiên Khôi kinh ngạc kêu lên:

- Tử Linh Chi?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Không sai! Chẳng lẽ người không biết Tử Linh Chi có công năng trừ được bách độc hay sao?

Bạch Phong Công Chúa thoát tiên mừng vô hạn, nhưng sau đó sắc mặt lại u ám lại, cảm thấy giống như mình vừa bị thiếu niên kia lừa dối, lảng nhục...

Ngũ Thiên Khôi lăm bằm:

- Lão phu không ngờ...

Hàn Tùng Linh nói:

- Lão tặc! Bây giờ không phải là lúc để người cảm thán mà hãy trả lời cho hành động phản phúc của mình.

Ngũ Thiên Khôi trấn tĩnh lại, ngậm vận công lực lên song chưởng, liếc nhìn Bạch Phong Công Chúa rồi nói:

- Tiểu tử! Như vậy cũng tốt, lão phu chính đang cần xem người có bao nhiêu bản lĩnh.

Dứt lời vung song chưởng đánh thẳng vào người Hàn Tùng Linh, miệng quát lên:

- Sài Tương! Bắt lấy Công Chúa!

Tên hán tử còn lại thừa cơ Hàn Tùng Linh bận giao chiến với Ngũ Tổng giám, bỏ tới Bạch Phong Công Chúa, nhưng mới tung mình lên thì bị một luồng kinh lực đánh trúng, miệng rú lên, máu ộc ra như suối, ngã xuống góc sảnh nằm bất động.

Cùng lúc đó, Ngũ Thiên Khôi bị chưởng lực đánh bật vào tường, kinh hãi nhìn đối phương.

Hàn Tùng Linh giương tay lên nói:

- Lão tặc nộ mạng!

Dứt lời phát chưởng.

Ngũ Thiên Khôi cũng đưa chưởng lên nghênh tiếp, nhưng bất thần lao ra cửa đánh Nhan Kiếm Huy bật tới hứng lấy chưởng lực của Hàn Tùng Linh, thừa cơ lao vào bóng đêm.

Nhan Kiếm Huy hứng một chưởng vào ngực, miệng rú lên thảm thiết bay ra khỏi cửa phòng, rơi xuống nằm bất động trên mặt tuyết.

Từ xa vọng lại tiếng nói của Ngũ Thiên Khôi:

- Tiểu bối! Để xem người còn sống sót thoát khỏi Âm Mộng Cốc này không...

Hàn Tùng Linh quay lại giải khai huyết đạo cho những người trong phòng, vừa mới đứng lên thì chợt Bạch Phong Công Chúa lao tới vung chưởng giáng thẳng vào mặt chàng!

Hàn Tùng Linh không né tránh, hứng chịu một tát, máu miệng máu mũi tuôn ra, trên má hằn năm vết ngón tay đỏ lựng.

Úc Liên kinh hãi kêu lên:

- Công Chúa ...

Bạch Phong Công Chúa không ngờ đối phương không tránh chịu tát một cái của mình đứng ngẩn ra một lúc, chững như vẫn chưa hết giận, rít lên:

- Hàn Tùng Linh! Việc của bốn cốc không cần người can thiệp vào. Cút đi!

Hàn Tùng Linh đưa tay áo lên lau máu, trầm tĩnh đáp:

- Tại hạ cáo từ.

Bạch Phong Công Chúa nghiến răng nói:

- Ta không cần người giúp đỡ với thái độ khinh miệt như thế.

- Đứng trên lập trường của mình có thể Công Chúa có lý, nhưng tại hạ không cố ý.

Bạch Phong Công Chúa lạnh lùng nói:

- Bốn Công Chúa không nhận ân tình của người đâu! Ta thà chết cũng không chịu để bất cứ ai coi thường, lấy mình ra đùa giỡn.

Sau khi đánh một tát, nổi tức giận của Bạch Phong Công Chúa đã giảm đi rất nhiều. Nhìn năm vết ngón tay vẫn in rõ trên má Hàn Tùng Linh, nàng rất hối hận, hy vọng chàng nói ra một lời giải thích nào đó để mình nhận lỗi, nhằm làm dịu căng thẳng, đồng thời cũng giảm bớt nỗi ân hận của mình, nhưng chàng lại nói:

- Tại hạ biết Công Chúa không nhận ân tình, và thực tế ở đây không có ân tình gì. Trong trường hợp không thể ngồi yên, tại hạ mới phải xuất thủ thôi. Mặt khác Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với Tam Phật Đài đã thành cừu nhân của tại hạ.

- Người cho rằng ta nợ người nhiều lắm phải không? Cứ nói ra, bốn Công Chúa sẽ có biện pháp bồi hoàn cho người!

Hàn Tùng Linh nhạt thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trên bàn lên, lạnh lùng đáp:

- Công Chúa! Hàn mỗ là một kẻ lạc phách giang hồ. Một khi còn sống tất có làm việc gì đó. Tại hạ nợ người khác chẳng cũng không thể bồi hoàn, trái lại người ta nợ nần gì tại hạ cũng không nghĩ đến chuyện thu nhận. Huống chi Công Chúa không nợ điều gì.

Nói xong bước ra cửa.

Bạch Phong Công Chúa chợt cuống lên hỏi:

- Người định đi tới đâu?

Hàn Tùng Linh dừng bước nhưng không quay lại đáp:

- Chí ít thì tại hạ không dám trái lệnh Công Chúa mà ở lại thêm nữa. Có lẽ bây giờ sư đồ Ngũ Thiên Khôi đang chờ ngoài cốc.

Bạch Phong Công Chúa đứng thừ ra, không biết phải nói gì. Quả thật vừa rồi nàng đã đuổi khách, bây giờ lưu lại thế nào?

Úc Liên bước ra ngăn chàng lại, nói:

- Hàn công tử ra khỏi Âm Mộng Cốc này có dễ dàng không? Sau đó còn đi đâu nữa?

Hàn Tùng Linh vẫn lạnh lùng đáp:

- Cô nương, tại hạ biết mục tiêu của mình.

Úc Liên gặng hỏi:

- Đến tìm Tam Phật Đài?

- Có thể.

- Hàn công tử! Chúng có hàng ngàn cao thủ, mà công tử chỉ có một mình...

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Thì biết làm thế nào được? Đành đưa tận lực cho đến hơi thở cuối cùng thôi. Ngũ Thiên Khôi nói không sai rằng một mình tại hạ phải đối địch với hàng ngàn cao thủ, mỗi bước đi đều gặp họa sát thân, trước sau gì cũng phơi thây chốn hoang sơn mà thôi...

- Chẳng lẽ công tử không thấy mình có hy vọng gì?

- Đương nhiên có. Người ta ai mà chẳng có hy vọng chứ? Hơn nữa tại hạ dám tin trước mắt sư đồ Ngũ Thiên Khôi còn chưa làm gì được tại hạ.

Úc Liên ngập ngừng một lúc rồi hỏi:

- Sau này... công tử có đến gặp chúng tôi nữa không?

Bạch Phong Công Chúa chột ngưng mục nhìn Hàn Tùng Linh chờ nghe câu trả lời. Vì Úc Liên đã thay nàng hỏi câu đó.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Nếu sau này may mắn được sống sót, có lẽ tại hạ sẽ trở lại.

Nói xong tránh qua người Úc Liên đi ra cửa.

Chột nghe giọng nói già nua yếu ớt cất lên:

- Hàn công tử!

Hàn Tùng Linh quay lại, thấy Mai bà bà đã đứng lên, vịn tay vào thành ghế, xúc động nói:

- Hàn công tử, nhờ Tử Linh Chi lão thân sống được bao nhiêu lâu thì còn nhớ đến công tử bấy nhiêu. Bây giờ lão nhân xin hỏi một câu.

- Xin tiên bối cứ hỏi. Nếu có thể vãn bối xin thành thực trả lời.

- Vừa rồi công tử có thể giải thích nhưng không làm thế. Lão thân muốn biết nguyên nhân vì sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Vãn bối cho rằng mỗi người ở đây đều biết được nguyên nhân.

- Nhưng lão nhân muốn nghe công tử tự mình nói ra.

Hàn Tùng Linh thở dài nói:

- Có lẽ việc riêng này Hàn Tùng Linh đành làm tiên bối thất vọng thôi! Xin tiên bối lượng thứ cho.

Dứt lời, quay người bước nhanh ra khỏi phòng.

Bạch Phong Công Chúa cúi gục đầu, nước mắt lăn chả rơi xuống sàn nhà.

Mai bà bà nói:

- Công Chúa ...

Bạch Phong Công Chúa ngẩng lên nhìn Úc Liên bảo:

- Liên muội đỡ bà bà ngồi xuống đi!

Úc Liên làm theo, dìu Mai bà bà ngồi xuống ghế.

Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Bà bà muốn nói gì?

Mai bà bà hỏi:

- Vừa rồi Công Chúa biết vì sao Hàn Tùng Linh không chịu giải thích không?

Bạch Phong Công Chúa lắc đầu, cất giọng thê lương nói:

- Hà nhi không biết.

- Vừa rồi nó đã dùng công phu Truyền Âm Nhập Mật nói với lão nhân nhờ chuyển lời xin lỗi đến Công Chúa.

Bạch Phong Công Chúa thở dài nói:

- Nhưng huynh ấy có lỗi gì chứ? Chỉ Bạch Phong mới có lỗi, vì sao lại tát vào mặt chàng?

Nói xong lại cúi đầu, nước mắt tiếp tục trào ra.

Mai bà bà nói tiếp:

- Chỉ vì Hàn Tùng Linh không muốn liên lụy Công Chúa mà cố tình làm quan hệ căng thẳng thêm.

Bạch Phong Công Chúa ngẩng lên hỏi:

- Vì sao vậy?

- Vì Hàn Tùng Linh biết rõ mình sắp đối địch với thế lực hết sức lợi hại, rất ít hy vọng sống sót nên không muốn để Công Chúa vì mình mà sầu khổ.

Bạch Phong Công Chúa lại buông tiếng thở dài.

Mai bà bà nói:

- Chỉ sợ từ nay chúng ta không còn hy vọng hồi quốc nữa. Công Chúa định liệu thế nào?

Bạch Phong Công Chúa lắc đầu:

- Hà nhi không biết nữa...

- Bây giờ Công Chúa có hai con đường phải lựa chọn.

- Bà bà nói xem.

Mai bà bà thở hắt ra một hơi rồi nói:

- Công Chúa, lục phủ ngũ tạng của lão thân bị chưởng lực đánh nát, nhờ có Tử Linh Chi nên duy trì được thêm bấy lâu là đáng quý rồi. Các người đừng nên bị lụy nghe lão thân nói...

Mọi người cố gắng ghìm tiếng nấc, nín lặng nghe.

Mai bà bà nói:

- Bạch Phong, thân thế của Hàn Tùng Linh so với người còn bi thảm hơn. Việc phục quốc hiện giờ đều trông chờ vào một mình hài tử đó thôi. Lão thân vừa nói người có hai con đường lựa chọn. Thứ nhất cứ ở lại đây, Hàn Tùng Linh quyết không để sư đồ Ngũ Thiên Khôi sống sót gây hại ở Âm Mộng Cốc này nữa đâu. Người... cứ ở lại đây, sau này đại sự thành công... nhất định hài tử đó sẽ đến tìm.

Bà ta chùng đã rất yếu, dừng lại thở mấy hơi rồi nói tiếp:

- Con đường thứ hai, người hãy đi theo Hàn Tùng Linh, lão thân đã nhìn ra nó rất quan tâm tới người. Công Chúa, hài tử đó rất cần người bên cạnh!

Bạch Phong Công Chúa nén kích động hỏi:

- Bà bà nói hài nhi phải chọn con đường nào?

Mai bà bà lắc đầu đáp:

- Cái đó thì tự Công Chúa quyết định lấy thôi! Bởi vì điều đó quan hệ đến hạnh phúc suốt đời của người. Lão thân không thể quyết định thay được.

- Nhưng Hàn Tùng Linh không tha thứ cho hài nhi...

Mai bà bà khẳng định:

- Công Chúa, hài tử đó tuyệt đối không phải vì một tấc đó mà rời bỏ người đâu. Lão bà bà này trước lúc lâm chung quyết không lừa dối người đâu!

Bạch Phong Công Chúa trầm giọng nói:

- Bà bà không bỏ hài nhi mà đi được!

Mai bà bà nhẹ giọng đáp:

- Hài tử! Chẳng có cuộc gặp nào mà không chia ly, người ta ai rồi cũng chết. Bây giờ lão thân chết mà thấy tương lai của người sáng lạn như thế thì thỏa nguyện rồi! Hàn Tùng Linh là hài tử sống về nội tâm, bao nhiêu nỗi đau đều giấu kín trong lòng. Nếu người quyết tâm gắn bó thì đừng ngại hy sinh, hãy tỏ ra xứng đáng là người trợ lực đáng tin cậy của hài tử đó!

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Hà nhi xin theo lời lão nhân gia.

Mai bà bà lướt mắt nhìn Úc Liên và đám tỳ nữ dặ:

- Các người sau này hãy một lòng theo Công Chúa đừng bỏ dở giữa chừng.

Úc Liên, Úc Lan và bốn tên tử y tỳ nữ đồng thanh nói:

- Chúng tôi nguyện không bao giờ rời xa Công Chúa!

Trong nụ cười thượng lương của Mai bà bà rạng lên nét an ủi. Bà khẽ gật đầu, hít vào mấy hơi rồi dốc toàn lực nói:

- Công Chúa, hiện giờ... có lẽ Hàn Tùng Linh... đang đấu với... bọn phản phúc... hãy nhanh chóng chôn cất lão thân... rồi trợ giúp nó.

Nói xong thở hắt ra hơi cuối cùng, ngoẹo đầu sang một bên.

Bạch Phong Công Chúa bổ xuống thi thể vị nữ mẫu đã chăm sóc mình suốt hai chục năm, gào lên thảm thiết.

- o O o -